

společenstevním rejstříku (§§ 6 a 9 družstevního zákona a § 1 min. nař. ze dne 14. května 1873, čís. 71 ř. zák.). Tím se nezapisuje plná moc určitého splnomocněného úředníka ve smyslu § 26 zákona, nýbrž jen způsob znamenání představenstvem. Zmocněné úředníky nelze ovšem, jak nižší soudy správně uvádějí, zapsati do rejstříku. Obecenstvo vcházející s nimi v právní styk bude tedy vždy, jako při každém jiném zmocněnci, odkázáno, by jich oprávnění a objem plné moci zkoumalo. Usnesení nižších soudů odporuje tedy zřejmě zákonu, dovolací rekurs jest v § 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. opodstatněn a bylo rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 7161.

Ručení dráhy (zákon ze dne 12. července 1902, čís. 147 ř. zák.).

V tom, že zadní plošina motorového vozu elektrické pouliční dráhy byla otevřena, ježto ochranná závěra nebyla spuštěna, dlužno spatřovati příhodu v dopravě.

Pojem příhody v dopravě a úrazu. Nastal-li při provozu dráhy úraz člověka, není to »příhoda v dopravě«, nýbrž nejvýše následek příhody v dopravě a jde jen o to, zda jest úraz s příhodou v dopravě v příčinné souvislosti.

(Rozh. ze dne 17. června 1927, Rv I 1430/26.)

Žalobkyně vypadla za jízdy v motorovém voze pouliční dráhy žalované společnosti z neuzavřené zadní plošiny a poranila se. Žalobní nárok na náhradu škody procesní soud první stolice uznal, o dovolací soud neuznal důvodem po právu. Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Jak nesporno byla zadní plošina motorového vozu elektrické pouliční dráhy, kde žalobkyně stála, na levé straně ve směru jízdy otevřena, protože ochranná závěra nebyla za jízdy spuštěna. V této skutečnosti, že totiž nebylo použito zařízení, sloužícího za jízdy k ochraně osob na plošině jedoucích, nutno shledávati úchytku od řádného a pravidelného provozu a tudíž »příhodu v dopravě«, i když se přisvědčuje panující praxi, že k pojmu příhody v dopravě ve smyslu zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. z. se vyžaduje úchytko od normálního provozu. Že tohoto ochranného zařízení — jak žalovaná tvrdí — se po pravidle nepoužívá, neubírá onomu nedostatku na povaze »příhody v dopravě«. (Srv. k tomu také zevrubné odůvodnění rozhodnutí čís. 1652 sb. n. s.,

které jedná také o nedostatku uzavření plošiny). Šlo-li o příhodu v dopravě, bylo věci žalované strany, by dokázala aspoň jeden z vyvíňovacích důvodů § 2 cit. zák. Nebylo nijak třeba dokazovatí zavinění dráhy nebo jejích zaměstnanců. Žalovaná hájila se ve věci jednak tvrzením, že prý žalobkyně za jízdy sama seskočila, jednak tím, že prý si nehodu sama zavinila, protože se postavila na otevřenou stranu plošiny, ač měla dosti místa na opačné straně chráněné a ač věděla, že levý vchod plošiny ve směru jízdy není uzavřen. Z tohoto posledního důvodu odvolací soud skutečně uznal, že dráha jest vyviněna a že nárok žalobní pro vlastní zavinění žalobkyně na úrazu není po právu. Právem vytýká dovolání tomuto názoru nesprávné právní posouzení věci. Dovolání uvádí, že prý žalobkyně na svém úrazu nemá viny, protože podle zjištění prvního soudu nebyla pro nevolnost s to, by si uvědomila situaci, a v tomto stavu se domnívala, že vidí jen vodu. Podle panující praxe nutno dobře rozeznávatí mezi příhodou v dopravě a mezi úrazem, které jsou k sobě v poměru příčiny a následku. Příhodou v dopravě jest zjev odchylný se od normálního provozu, který jest způsobilý přivoditi člověku ublížení na těle nebo smrt. Úrazem naproti tomu jest zjev, který vznikne z příhody v dopravě jako z příčiny a jest s ní v příčinné souvislosti. Nastal-li při provozu dráhy úraz člověka, není to »příhoda v dopravě«, nýbrž nejvýše následek příhody v dopravě a jde pak jen o to, zda jest úraz s příhodou v dopravě v příčinné souvislosti. Zákon srovnává dráhu ručení za škodu kromě druhých dvou v § 2 cit. zákona uvedených případů jen tehdy, a jen v té míře, pokud sama dokáže, že příhoda v dopravě byla způsobena zaviněním poškozeného. Protože pak v souzeném případě příhodou v dopravě byla okolnost, že ochranná závěra nebyla spuštěna a protože žalovaná ani netvrdila, že se tak stalo zaviněním neb aspoň spoluzaviněním poškozené, selhává tento vyvíňovací důvod zcela. Netřeba se tedy obíratí dalšími výtkami dovolání, že odvolací soud bez opakování důkazu výslechem stran skutková zjištění prvního soudu (učinná právě na základě výpovědi žalobkyně) o tom, že byla stížena nevolností a nebyla s to, by uvědomila si situaci a domnívala se, že vidí jen vodu, změnil v ten rozum, že prohlásil její výpověď za výmluvu. Přes to však nelze ve věci rozhodnoutí a nelze prostě mezitímní rozsudek prvního soudu obnoviti. Žalovaná, jak již řečeno, tvrdila také, že žalobkyně za plné jízdy s plošiny motorového vozu seskočila. Tím žalovaná uplatnila námitku nedostatku příčinné souvislosti mezi uzavřením závěry (příhodou v dopravě) a úrazem žalobkyně. První soud zjistil však, že žalobkyně s plošiny neseskočila, nýbrž že proti své vůli vypadla, a zjistil dále podle výsledků místního ohledání, že by nebyla mohla vypadnouti, kdyby ochranná závěra byla bývala spuštěna, a že vypadnutí žalobkyně jest s tímto недостатkem uzavření závěry ve příčinné souvislosti. Tato skutková zjištění prvního soudu byla žalovanou v odvolání z odvolacího důvodu nesprávného hodnocení průvodů napadena, ale odvolací soud k nim nezaujal stanoviska. Kdyby byla žalobkyně sama za jízdy vyskočila a tím ublížení na těle utrpěla, nebylo by v příčinné souvislosti s nedostatkem uzavření plošiny. Jde tedy o zjištění důležité a bylo nutno postupovatí podle § 510 c. ř. s.